

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ทำการศึกษาในผู้ป่วยโรคปริทันต์อักเสบในผู้ใหญ่ จำนวน 30 คน เป็นเพศชาย 13 คน และเพศหญิง 17 คน ผู้ป่วยมีช่วงอายุอยู่ระหว่าง 37-74 ปี และมีอายุเฉลี่ย 51.63 ปี ผู้ป่วยแต่ละคนจะได้รับการรักษาในแต่ละเส้นของช่องปากที่แตกต่างกัน โดยการสุ่มแบบง่ายดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทดลอง โดย ชุดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยาเมโทรนิดาโซลเจล

กลุ่มที่ 2 กลุ่มควบคุม โดย ชุดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

ทำการเก็บข้อมูลลักษณะทางคลินิกก่อนเริ่มต้นการรักษาใน สัปดาห์ที่ 0 และหลังการรักษาในสัปดาห์ที่ 6 และ 12 โดยพบว่าในสัปดาห์ที่ 0 ทั้ง 2 กลุ่มการรักษา มีระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ ระดับร่องลึกปริทันต์ ระดับอาการเลือดออก และค่าดัชนีคราบจุลินทรีย์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 : แสดงลักษณะทางคลินิกของอวัยวะปริทันต์ที่สัปดาห์ที่ 0

Clinical Parameter	สัปดาห์ที่ 0		t-value	p-value
	C+Met	C		
	Mean \pm SE	Mean \pm SE		
PAL	13.02 \pm 0.40	12.97 \pm 0.34	-0.727	0.470
PD	5.74 \pm 0.01	5.67 \pm 0.01	-0.105	0.916
	Median	Median	z-value	
BOP	1	1	-0.220	0.826
PI	1	1	-0.849	0.826

หมายเหตุ

ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของค่า PAL และ PD โดยใช้สถิติ independent

Student's t-test และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของค่า BOP และ PI โดยใช้สถิติ

Mann-Whitney U-test ที่ระดับความเชื่อมั่น $\alpha = 0.05$

จำนวนผู้ป่วยแต่ละกลุ่ม (n) = 30 คน

C+Met = การขูดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การขูดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

PAL = ระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์

PD = ระดับร่องลึกปริทันต์

BOP = อาการเลือดออก

PI = ค่าดัชนีคราบจุลินทรีย์

Mean = ค่าเฉลี่ย

Median = ค่ามัธยฐาน

SE = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

ระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ (probing attachment level)

คำนวณค่าเฉลี่ยและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 สามารถแสดงค่าได้ตามตารางที่ 2

จากการทดสอบความแตกต่างของระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ระหว่างก่อนและหลังการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 6 และ 12 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 (ตารางที่ 2)

จากการทดสอบความแตกต่างของระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 6 เปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 12 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์เพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 12 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 (ตารางที่ 2)

นอกจากนี้ได้ทดสอบความแตกต่างระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ระหว่าง 2 กลุ่มการรักษาในแต่ละช่วงเวลา โดยใช้สถิติ independent Student's t-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่มการรักษามีระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ที่เพิ่มขึ้น ในช่วงสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) ระหว่างกลุ่มการรักษา (ตารางที่ 2 และแผนภูมิที่ 1)

ตารางที่ 2 : แสดงค่าเฉลี่ยและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของระดับการยึดติดของ

อวัยวะปริทันต์ (มิลลิเมตร) ในแต่ละช่วงเวลาจำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา		t-value	p-value
	C+Met	C		
	Mean \pm SE	Mean \pm SE		
สัปดาห์ที่ 0	13.02 \pm 0.40	12.97 \pm 0.34	-	-
สัปดาห์ที่ 6	12.26 \pm 0.37*	12.45 \pm 0.34*	0.366	0.716
สัปดาห์ที่ 12	11.88 \pm 0.38*◆	12.20 \pm 0.34*◆	0.635	0.528

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วย (n) = 30 คน

C+Met = การชูดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การชูดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

Mean = ค่าเฉลี่ยของระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์

SE = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

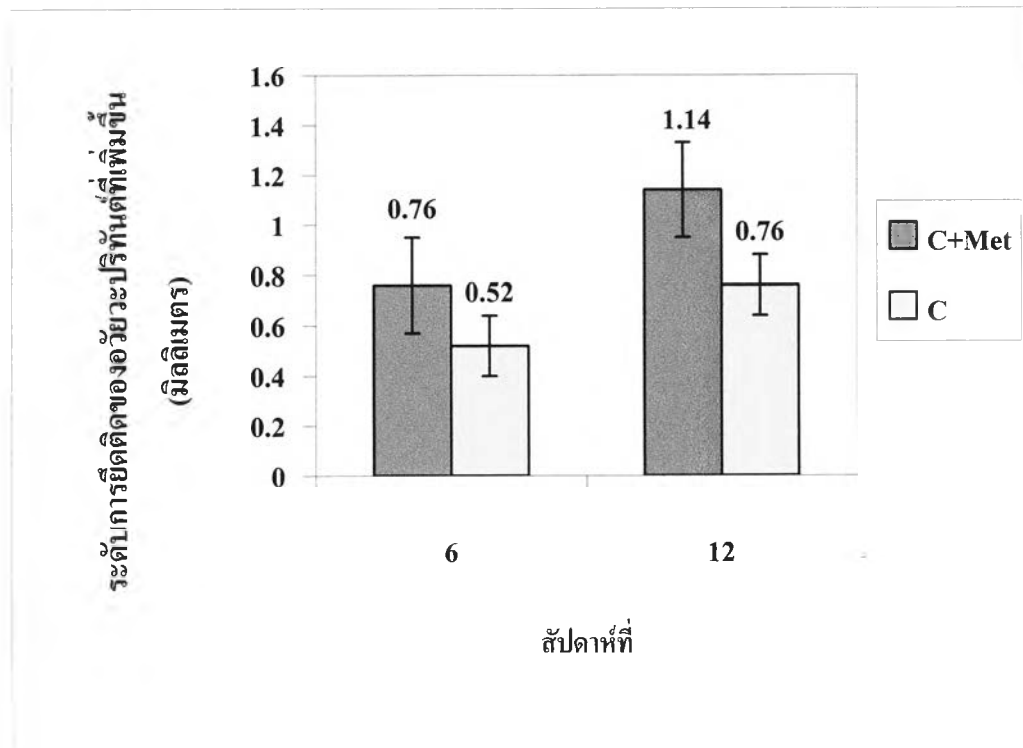
* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม
เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 โดยใช้สถิติ Paired t-test

◆ = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม
เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 โดยใช้สถิติ Paired t-test

p-value = ระดับนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

แผนภูมิที่ 1 : แสดงระดับการยึดติดของอวัยวะปริทันต์ที่เพิ่มขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับ

ก่อนการรักษาในแต่ละช่วงเวลา จำแนกตามกลุ่มการรักษา

หมายเหตุ

C+Met = การชุบเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การชุบเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

I = แสดงความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

ความลึกของร่องลึกปริทันต์ (probing pocket depth)

คำนวณค่าเฉลี่ยและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของความลึกของร่องลึกปริทันต์ในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 สามารถแสดงค่าได้ตามตารางที่ 3

จากการทดลองความแตกต่างของความลึกของร่องลึกปริทันต์ระหว่างก่อนและหลังการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีความลึกของร่องลึกปริทันต์ลดลงในสัปดาห์ที่ 6 และ 12 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 (ตารางที่ 3)

จากการทดสอบความแตกต่างของความลึกของร่องลึกปริทันต์ระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 6 เปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 12 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีความลึกของร่องลึกปริทันต์ลดลงในสัปดาห์ที่ 12 และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 (ตารางที่ 3)

นอกจากนี้ได้ทำการทดสอบความแตกต่างของความลึกของร่องลึกปริทันต์ ระหว่าง 2 กลุ่มการรักษาในแต่ละช่วงเวลา โดยใช้สถิติ independent Student 's t-test พบว่าในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 กลุ่มที่ชุดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยาเมโทรอนิคาโซลเจล มีความลึกของร่องลึกปริทันต์ลดลงมากกว่ากลุ่มที่ชุดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) (ตารางที่ 3 และแผนภูมิที่ 2)

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความลึกของร่องลึกปริทันต์ที่ลดลงคิดเป็นร้อยละในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 จำแนกตามกลุ่มการรักษา พบว่าในกลุ่มที่ใช้ยาร่วมกับการชุดเหงือกช่วงล่าง มีค่าเฉลี่ยของความลึกของร่องลึกปริทันต์ลดลงมากกว่ากลุ่มชุดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียวในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 3 : แสดงค่าเฉลี่ยและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของความถี่ของร่องลึก-
ปริทันต์ (มิลลิเมตร) ในแต่ละช่วงเวลา จำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา		t-value	p-value
	C+Met	C		
	Mean \pm SE	Mean \pm SE		
สัปดาห์ที่ 0	5.74 \pm 0.01	5.67 \pm 0.01	0.727	0.470
สัปดาห์ที่ 6	4.26 \pm 0.14*	4.77 \pm 0.11*	2.801	0.007
สัปดาห์ที่ 12	3.84 \pm 0.15*◆	4.41 \pm 0.14*◆	2.704	0.009

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วย (n) = 30 คน

C+Met = การซูดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การซูดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

Mean = ค่าเฉลี่ยของความถี่ของร่องลึกปริทันต์ปริทันต์

SE = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม
เมื่อเปรียบเทียบกับ สัปดาห์ที่ 0 โดยใช้สถิติ Paired t-test

◆ = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม
เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 โดยใช้สถิติ Paired t-test

p-value = ระดับนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

ตารางที่ 4 : แสดงค่าเฉลี่ยและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของร้อยละของระดับร่องลึกปริทันต์ที่ลดลงในสัปดาห์ที่ 6 และ 12 จำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา		t-value	p-value
	C+Met	C		
	Mean ±SE	Mean ± SE		
สัปดาห์ที่ 6	25.65±1.95	15.18±0.11	-4.032	0.000
สัปดาห์ที่ 12	32.89±2.26*	21.63±0.14*	-3.539	0.001

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วย (n) = 30 คน

C+Met = การขูดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การขูดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

Mean = ค่าเฉลี่ยของร้อยละของระดับร่องลึกปริทันต์ที่ลดลง

SE = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

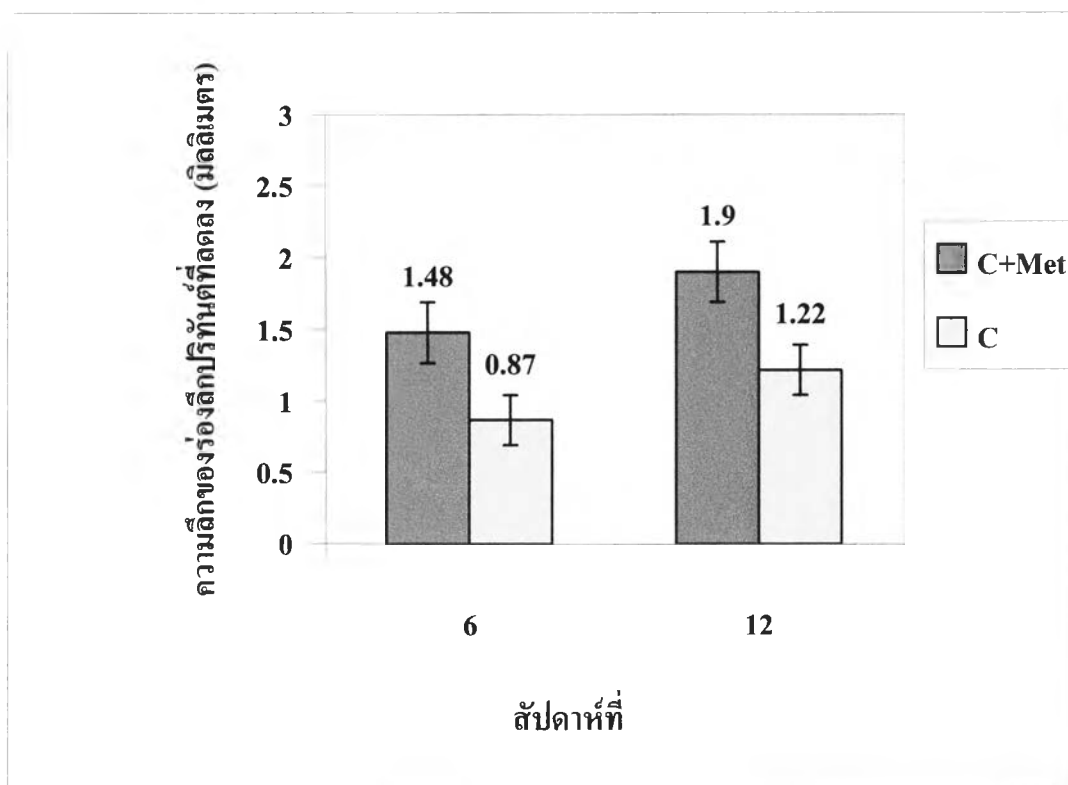
* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 โดยใช้สถิติ Paired t-test

p-value = ระดับนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

แผนภูมิที่ 2 : แสดงความลึกของร่องลึกปริทันต์ปริทันต์ที่ลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการรักษา

ในแต่ละช่วงเวลา จำแนกตามกลุ่มการรักษา

หมายเหตุ

C+Met = การขูดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การขูดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

I = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

อาการเลือดออก

คำนวณค่ามัธยฐานของอาการเลือดออกในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 สามารถแสดงค่าได้ตามตารางที่ 5

จากการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานของอาการเลือดออกระหว่างก่อนและหลังการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test พบว่าทั้ง 2 กลุ่มการรักษามีค่ามัธยฐานของอาการเลือดออกลดลง ในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 (ตารางที่ 5)

จากการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานของอาการเลือดออกระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 6 เปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 12 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีค่ามัธยฐานของอาการเลือดออกใน สัปดาห์ที่ 12 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 (ตารางที่ 5)

นอกจากนี้ได้ทำการทดสอบความแตกต่างของอาการเลือดออกระหว่าง 2 กลุ่มการรักษาในแต่ละช่วงเวลาโดยใช้สถิติ Mann-Whitney U-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่มการรักษา มีระดับของอาการเลือดออกในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) ระหว่างกลุ่มการรักษา (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 : แสดงค่ามัธยฐานของอาการเลือดออกในแต่ละช่วงเวลาจำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา		z-value	p-value
	C+Met	C		
	Median	Median		
สัปดาห์ที่ 0	1	1	-0.220	0.826
สัปดาห์ที่ 6	0*	0*	-1.434	0.152
สัปดาห์ที่ 12	0*	0*	-1.099	0.272

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วย (n) = 30 คน

C+Met = การชูดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การชูดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

Median = ค่ามัธยฐานของอาการเลือดออกของแต่ละกลุ่มการรักษา

* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม เมื่อ

เปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test

p-value = ระดับนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

ค่าดัชนีคราบจุลินทรีย์

คำนวณค่ามัธยฐานดัชนีคราบจุลินทรีย์ในสัปดาห์ที่ 0 สัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 สามารถแสดงค่าได้ตาม ตารางที่ 6

จากการทดสอบความแตกต่างค่ามัธยฐานดัชนีคราบจุลินทรีย์ระหว่างก่อนและหลังการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test พบว่าทั้ง 2 กลุ่มการรักษา มีค่ามัธยฐานดัชนีคราบจุลินทรีย์ลดลงในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 (ตารางที่ 6)

จากการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานดัชนีคราบจุลินทรีย์ระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 6 เปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 12 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีค่ามัธยฐานดัชนีคราบจุลินทรีย์ในสัปดาห์ที่ 12 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 (ตารางที่ 6)

นอกจากนี้ได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าดัชนีคราบจุลินทรีย์ระหว่าง 2 กลุ่มการรักษา ในแต่ละช่วงเวลาโดยใช้สถิติ Mann-Whitney U-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่มการรักษา มีระดับของค่าดัชนีคราบจุลินทรีย์ในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) ระหว่างกลุ่มการรักษา (ตารางที่ 6)

ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ได้ควบคุมระดับแผ่นคราบจุลินทรีย์ของผู้ป่วยแต่ละคนในระหว่างการทำการวิจัย โดยการใช้ดัชนีคราบจุลินทรีย์ของ O' Leary, Drake และ Naylor (1972) เป็นดัชนีในการพิจารณาความสามารถในการควบคุมแผ่นคราบจุลินทรีย์ของผู้ป่วย ซึ่งส่งผลให้ค่าเฉลี่ยของระดับแผ่นคราบจุลินทรีย์ของผู้ป่วยลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ในช่วง 6 สัปดาห์แรกทำการทำวิจัย โดยใช้สถิติ Paired t-test (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 6 : แสดงค่ามัธยฐานของค่าดัชนีการบาดเจ็บในแต่ละช่วงเวลาจำแนกตามกลุ่มการรักษา

	กลุ่มการรักษา		z-value	p-value
	C+Met	C		
เวลา	Median	Median		
สัปดาห์ที่ 0	1	1	-0.849	0.396
สัปดาห์ที่ 6	0*	0*	-1.736	0.083
สัปดาห์ที่ 12	0*	0*	-1.917	0.055

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วย (n) = 30 คน

C+Met = การบาดเจ็บข้อช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การบาดเจ็บข้อช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

Median = ค่ามัธยฐานของค่าดัชนีการบาดเจ็บในแต่ละกลุ่มการรักษา

* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test

p-value = ระดับนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

ตารางที่ 7 : ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของค่าเฉลี่ยของดัชนีการบาดเจ็บ (ร้อยละ)

ในแต่ละช่วงเวลา

เวลา	Mean \pm SE
สัปดาห์ที่ 2	69.45 \pm 2.71
สัปดาห์ที่ 4	50.76 \pm 4.02*
สัปดาห์ที่ 6	42.06 \pm 3.93*◆
สัปดาห์ที่ 8	40.24 \pm 4.02*
สัปดาห์ที่ 10	37.58 \pm 3.52*♥
สัปดาห์ที่ 12	37.64 \pm 3.49*

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วย (n) = 30 คน

Mean = ค่าเฉลี่ยของดัชนีการบาดเจ็บ

SE = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบ
กับสัปดาห์ที่ 2 โดยใช้สถิติ Paired t-test

◆ = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบ
กับสัปดาห์ที่ 4 โดยใช้สถิติ Paired t-test

♥ = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบ
กับสัปดาห์ที่ 6 โดยใช้สถิติ Paired t-test

ระดับเหงื่อกร่น

จากการทดสอบความแตกต่างของระดับเหงื่อกร่นระหว่างการรักษาภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีระดับเหงื่อกร่นเพิ่มขึ้น ในสัปดาห์ที่ 6 และ 12 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 (ตารางที่ 8)

จากการทดสอบความแตกต่างของระดับเหงื่อกร่นระหว่างการรักษาในสัปดาห์ที่ 6 เปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 12 ภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้สถิติ Paired t-test พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีระดับเหงื่อกร่น ในสัปดาห์ที่ 12 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 6 (ตารางที่ 8)

นอกจากนี้ได้ทำการทดสอบความแตกต่างของระดับเหงื่อกร่นที่เพิ่มขึ้นระหว่าง 2 กลุ่มการรักษา โดยใช้สถิติ independent Student's t-test พบว่าในสัปดาห์ที่ 6 กลุ่มที่ชุดเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยาเมโทรนิดาโซลเจล มีระดับเหงื่อกร่นเพิ่มขึ้นมากกว่า กลุ่มที่ชุดเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียวอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 : ค่าเฉลี่ยและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของระดับเหงื่อกรันที่

เพิ่มขึ้น (มิลลิเมตร) ในแต่ละช่วงเวลาจำแนกตามกลุ่มการรักษา

เวลา	กลุ่มการรักษา		t-value	นัยสำคัญทางสถิติ
	C+Met	C		
	Mean \pm SE	Mean \pm SE		
สัปดาห์ที่ 6	0.72 \pm 0.12*	0.35 \pm 0.11*	-2.280	0.026
สัปดาห์ที่ 12	0.75 \pm 0.16*	0.46 \pm 0.11*	-1.535	0.131

หมายเหตุ จำนวนผู้ป่วย (n) = 30 คน

C+Met = การชุคเหงือกช่วงล่างร่วมกับการให้ยา 25 % เมโทรนิดาโซลเจล

C = การชุคเหงือกช่วงล่างเพียงอย่างเดียว

Mean = ค่าเฉลี่ยของระดับเหงื่อกรันที่เพิ่มขึ้น (มิลลิเมตร)

SE = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย

* = มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ภายในกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบกับสัปดาห์ที่ 0 โดยใช้สถิติ Paired t-test

p-value = ระดับนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม